

POETKOVE DOBRODRUŽSTVÁ

WIERSTA
kolektív autorov

Poetkove dobrodružstvá z dielne Wiersta ľahko vtiahnu detského čitateľa do nevšedných príbehov o osemročnom chlapcovi Poetkovi, ktorý počas svojich ciest zažíva rozprávkové dobrodružstvá. Jeho vnútorný svet je farebný a všimne si na sebe mimoriadnu schopnosť, ktorá prekvapuje aj jeho najbližších. Príbehy huncúta Poetka, chlapčeka s hnedými šibalskými očami, ktorý zažíva rôzne príhody vo svojom okolí a vo svete, sa stanú skvelým pobavením pre deti, či už počas dňa alebo na dobrú noc.

Poetkove dobrodružstvá od kolektívu autorov Wiersta v roku 2021. Wiersta vznikla spoluprácou Vierky, Stana a Lucie v roku 2020. Ilustrácie: Lucia Fačková

KAPITOLA 1: ZÁZRAČNÝ LES

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden chlapček a volal sa Poetko. Jeho rodičia boli spisovatelia. Poetko je sedemročný chlapček, ktorý má hnedé očka, hnedé vlásky, väčšinou nosí hnedé nohavice s trakmi, modro-bielu kockovanú košeľu a vpredu rád nosí modrého motýlika, ktorého mu darovala jeho babka. Má rád autíčka, rád stavia hrady v piesku.

V jeden krásny slnečný deň Poetko premýšľa, čo bude robiť.

Prešlo pár minút a odrazu čo nevidí - žabku, ktorá skáče popri ňom.

Vybral sa pomaly za ňou a ocitol sa na čistinke pred lesom. Poetko sa rozhladol dookola a uvidel hrajúce sa zvieratká. Mal pocit, ako keby bol v rozprávke. Poetko bol unavený a zaspal na

čistinke. Keď sa prebudil, zrazu rozumel vtácej reči. Okolo Poetka všade krásna príroda, veľa kvetov, zvieratiek pobežujúcich okolo neho. Pozrel sa hore, zbadal nádhernú modrú oblohu a započúval sa do hlasu vtáčikov, ktorí nad ním trilkovali.

„Hej, Čiko, vidíš tam 20 metrov naľavo tú kôpku zrna?“ zaspieval vtáčik svojmu kamarátovi. „Áno, Čiči, vidím, zletím nadol a idem si nazobať. Potom o polhodinu sa stretne na našom starom mieste, pri malom jazierku, vieš, tam kde sú tie štyri brezy.“ Poetko žasol nad radosťou vtáctva.

„Aký krásny je tento svet!“ zvolal šťastne.

Zrazu priskočil hnedý zajko a prihovoric sa Poetkovi: „Vitaj v zázračnom lese! Pod' za mnou, zoznámim Ťa s mojimi kamarátmi.“ Zajko zaviedol Poetka bližšie k zázračnému lesu, kde si ho zvedavo začali obzerať lesné zvieratká.

„Toto sú moji kamaráti s ktorými obývame tento les. Zoznámte sa: veverička Erička, srnka Boženka, d'ateľ Samuel, jeleň Eugen, divá húska Zuzka, krtko Rudko, straka Jana, divá svinka Ninka.

„Teší ma!“ privítal sa Poetko s každým zvieratkom rad za radom.

„Veverička Erička, čo robíš v lese cez deň?“

„Cez deň zbieram oriešky, starám sa o vysádzanie nových stromov a kontrolujem čo sa deje tu a tam, poskakujem z jedného stromu na druhý.“

„Vysádzanie stromov? Ved' si taká maličká, od zeme Ťa takmer nevidno! Ako to dokážeš?“

„Celý deň poskakujem z konára na konár, zo stromu na strom. Počas dňa nazbieram veľa šušiek, vyhrýzam z nich semiačka a sadím ich, kde sa mi len zapáči.“

„Počul som minule v televízii, že to si robíš zásoby na zimu a často aj zabudneš, kde si si ich schovala.“ Veverička Erička sa pousmiala: „Nie je to tak. Ja si pamätám, kde som čo zahrabala.“

„A v noci sadiš tiež, Erička?“

„Nie, kdeže. V noci sa po náročnom dni potrebujem poriadne vyspať.“

„A Ty, srnka Boženka, čo máš v lese na starosti?“

„Ja a môj kamarát jeleň Eugen kontrolujeme kvalitu trávy ochutnávaním po celom lese. Ak si všimneme, že niekde je potrebné pôdu prekypriť, zavoláme našim kamarátom krtkovi Rudkovi, divej svinke Ninke, ktorí sa o pôdu postarajú a prekypria ju.“

„Straka Jana, čo to máš v zobáku?“

„To je ligotavý náhrdelník. Ja mám veľmi rada ligotavé veci. Našla som ho v tráve pri lese.“

„Divá húska Zuzka, máš mokré pierka, bola si sa kúpať?“

„Áno a skontrolovala som jazierko, či je dobrá vodička aj pre mojich kamarátov.“

„Klop, klop, klop!“ ozvalo sa od neďalekého stromu. Poetko sa rozbehol k nemu a uvidel d'atľa Samuela, ako klopká do kôry stromu.

„Ďateľ Samuel, prečo klopeš zobáčikom do stromu?“

„Staviam domčeky pre lesné vtáčiky, aby mali kde bývať.“

Poetko si všimol dvierka na veľkom dube, otvoril ich a vstúpil dnu.

KAPITOLA 2: NEČAKANÝ LET

Poetko sa odrazu z dubových dvierok ocitol pri veľkých vrchoch.

„Aké veľké sú tie skaly! Kde som to?“ Zhora priletel veľký orol a prihovoral sa Poetkovi: „Ahoj. Vitaj v Tatrách. Som orol Karol a keď sa ma pevne chytíš, ukážem Ti z výšky krásy týchto hôr.“

Poetko si sadol na chrbát orla Karola a v tej chvíli sa vzniesli do výšin. „Už tu pozorujem z výšky Tatry desať rokov. V zime sú zasnežené a v lete sú plné slniečka. Ukážem Ti najvyššie vrchy.“ Orol Karol pristál s Poetkom na Kriváni. „Aký nádherný výhľad, orol Karol! Aké je to krásne, vidieť prírodu z takejto výšky! Ďakujem!“ nadšene zvolal Poetko.

O chvíľu sa vzniesli na krídlach orla Karola smerom k ďalším štítom.

„Ukážem Ti Gerlachovský štít, Kriváň! Gerlachovský štít a Lomnický štít patria medzi najvyššie v Tatrách. Drž sa pevne, aby si nespadol, Poetko!“ Vtom zazreli kamzíka ako poskakoval zo skaly na skalu.“

„Ahojte, ja som kamzík Alojzík. Nevideli ste náhodou moju ženu? Takú s čiernymi rožkami a s hnedou srstou? Povedala mi pred hodinou, že si odskočí pozrieť hustejšiu trávku na vedľajšom vrchu a ešte sa nevrátila.“

„Ahoj. Ja som Poetko. Aha, tam je nejaká podobná na Tvoju ženu. Nie je to ona? Tam ako sú tie tri skaly naľavo?“

„Áno, je to ona. Idem jej naproti. Ďakujem Ti, Poetko!“

Onedlho orol Karol s Poetkom pristáli na Gerlachovskom štíte.

„Ďakujem Ti, kamarát môj! Som rád, že mám takého orlieho kamaráta, ktorý ma zobral na rozprávkový let Tatrami. Ako sa Ti len odvdáčim?“

„To je v poriadku, Poetko. Rád som Ti pomohol. Len mi sľúb jednu vec.“

„Akú?“

„Že nikdy nebudeš vyhadzovať plastové odpadky do prírody.“

„Áno, sľubujem Ti to, orol Karol.“

„Pamätaj si, Poetko, že to je dobré pre Tvoj život aj život Tvojich kamarátov.“

„Drž sa pevne letíme na Lomnický štít.“

Ako tak leteli, zrazu si Poetko všimol vrtuľník. „Prečo tu lietajú, orol Karol?“

„Aby pomohli turistom, Poetko. Niektorí ľudia potrebujú pomoc.“

„Pomáhaš aj Ty ľuďom, orol Karol?“

„Nie, ja nie. Iba zvieratkám tu v Tatrách. Ľudia nerozumejú zvieracej reči.“ Orol Karol ukázal Poetkovi Lomnický štít a zletel s ním potom do údolia.

„Som rád, Poetko, že som Ťa spoznal. Idem naspäť do výšin, aby som pomáhal zvieratkám. Tu v tomto domčeku býva

horárka Barborka. Môžeš sa s ňou porozprávať a potom Ťa odvedie k Tvojim rodičom. Možno sa ešte niekedy stretneme. Tak ahoj.“

„Orol Karol, bol to zážitok. Ak uvidíš zvieratká pri lesíku, pozdrav ich odomňa. Ahoj.“

Orol Karol vzlietol naspäť ku tatranským štítom a Poetko zaklopal na dvere horárky Barborky.